صالة العرض للفنون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל-פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

Saher Miari | Ahmad al-Arabi

Curator: Dr. Dor Guez

Saher Miari's solo exhibition at the Umm el-Fahem Art Gallery, Ahmad al-Arabi, spans three halls that display different chapters of his oeuvre over the past decade. Miari's installations, made of epitomically modern materials—concrete and steel—are precision works of superb quality. Skeletons of buildings usually lack grace and glitter, but Miari's are typified by cleanliness and strict attention to the way these fundamental building materials are used. The works cannot but elicit questions about the artist's identity and the status and the constructive and aesthetic functioning of the works in the white hall where they are installed. Miari knits boards, concrete, and steel pillars together with national, ethnic, political, religious, and ethnic perspectives, thus evoking questions about the place where we are living and testing the public consciousness of concepts of identity and home, imitation and original. He forces the viewer to contemplate the quotidian routine of the Palestinian construction worker and reflect on where he stands in the Israeli collective mind.

From the point of view of an artist-builder, Miari broadens his stratified attention to the Israeli house. He deals with the conditions under which the house is built ("black-market labor," occupation of the soil) and the internalization of the collective security threat in the Israeli public mind and its manifestations in the public space (relocation of the once-collective bomb shelter to private homes). Concurrently, he juxtaposes the Hebrew pioneering ethos to the Palestinian ethos (building vs. destruction, Hebrew pioneer vs. Arab construction worker, etc.). At the core of the exhibition, a quotation from the Bible appears: "One hand works while the other clutches a dagger" (Nehemia 4:11). It is presented in Arabic letters, so that only those who know Arabic can read it but only Hebrew speakers can understand it. It means that the individual, while engaging in craft and construction, is also busy fending off his or her enemies. Miari relates to the pioneers who settled in the Jezreel Valley, who worked the soil and built with one hand and clutched weapons for defense with the other. In his work, Miari links the Hebrew pioneer with the Arab laborer and binds their identity and fate together.

ساهر ميعاري | أحمد العربي

القيّم: د. دور غيز

يمتد معرض احمد العربي الفردي للفنان ساهر ميعاري في صالة العرض للفنون أم الفحم، على ثلاثة فضاءات تعرض فصولا مختلفة من أعماله في العقد الأخير. تتكون أعماله التركيبية من مواد عصرية واضحة – الاسمنت والحديد – وتم صنعها بدقة فائقة. غالبًا ما تكون هياكل المباني خالية من اللمسات الجمالية, لكن أعمال ميعاري تمتاز بنقاوتها وحرصها على استخدام المواد الأساسية للبناء. تطرح هذه الأعمال سؤال هويّة صانعها, وكذلك مكانتها الانشائية والجمالية في الفضاء الأبيض المعروضة فيه. ينسج ميعاري تقاطعات بواسطة الألواح الخشبية, وبواسطة أعمدة اسمنتية - حديدية مع تصورات قومية, أثنية, سياسية, دينية وجمالية, وهو يثير بهذا أسئلة تتعلق في المكان الذي نعيش فيه, ويختبر الوعي العام بخصوص مفاهيم الغربة والبيت, التقليد والأصل. ويضع المتلقي أمام روتين حياة عامل البناء الفلسطيني ومكانته في الوعي الإسرائيلي الجمعي.

من خلال نظرة الفنّان - بنّاء, يوسّع ميعاري انشغاله متعدد الطبقات بموضوع البيت الإسرائيلي. فهو يتناول الظروف التي بُني فيها ("العمل الأسود", احتلال الأرض), واقحام التهديد الأمني الجماعي في وعي الجمهور الإسرائيلي وتجلياته في الحيّز الشخصي (خصخصة غرف الملاجئ وتحويلها إلى بيوت شخصية), إلى جانب مقارنات الرواية العبرية الطلائعية مقابل الرواية الفلسطينية (البناء مقابل الهدم, الطلائعي العبري مقابل عامل البناء العربي وغيرها). في مركز المعرض يظهر اقتباس من التوراة مكتوب بأحرف عربية ولغة عبرية: "بأحات يدو عوساه بملاخاة وأحات محزقت هشيلاح" ("باليد الواحدة يعملون العمل, وبالأخرى يمسكون السلاح") [سفر نحميا, الاصحاح الرابع, 17], بحيث فقط من يعرف اللغة العربية يمكنه قراءته, ولكن فقط الناطقون بالعبرية يستطيعون فهمه. وهذا يعني أنه إلى جانب العمل في البناء, يقوم الإنسان أيضًا بالدفاع عن نفسه من الأعداء. يتطرق ميعاري إلى الطلائعيين الذين استوطنوا في مرج ابن عامر, والذين فلحوا الأرض بيد واحدة وبنوا البيوت وفي اليد الثانية كانوا يمسكون السلاح للدفاع. يجمع ميعاري في عمله هذا بين الطلائعي العبري وعامل البناء العربي, ويربط هويّتهما ومصيرهما ببعض.

סאהר מיעארי | אחמד אלערבי

אוצר: ד"ר דור גז

תערוכת היחיד של סאהר מיעארי בגלריה לאמנות אום אל-פחם, אחמד אלערבי, נפרשׂת על פני שלושה חללים המציגים פרקים שונים בעבודותיו מן העשור האחרון. מיצביו מורכבים מחומרים מודרניסטיים מובהקים – בטון וברזל – עשויים לעילא ובדייקנות. בדרך כלל שלדים של בניינים נעדרים חן ובוהק, אבל מיצביו של מיעארי מתאפיינים בניקיון ובהקפדה על אופן השימוש בחומרי היסוד לבניין. העבודות מעלות בהכרח את שאלת זהותו של יוצרן וכן את מעמדן ותפקודן הקונסטרוקטיבי והאסתטי בחלל הלבן שבו הן מוצבות. מיעארי אורג בהן שתי וערב של קרשים, בטון ועמודי ברזל בשילוב תפיסות לאומיות, אתניות, פוליטיות, דתיות ואסתטיות, וכך הוא מעורר שאלות בנוגע למקום שבו אנו חיים ובוחן את תודעת הכלל בנוגע למושגים של זרות ובית, חיקוי ומקור. הוא מעמיד את הצופה בפני שגרת חייו של פועל הבניין הפלסטיני ומעמדו בתודעה הישראלית הקולקטיבית.

דרך נקודת מבט של אמן-בנאי, מיעארי מרחיב את עיסוקו המרובד בנושא הבית הישראלי. הוא עוסק בתנאים שבהם הוא נבנה ("עבודה שחורה", כיבוש האדמה), בהפנמת האיום הביטחוני הקולקטיבי בתודעת הציבור הישראלי ובביטויו במרחב הפרטי (הפרטה של חדרי המקלט לבתים פרטיים), לצד בחינת האתוס העברי החלוצי לעומת האתוס הפלסטיני (בנייה מול הריסה, חלוץ עברי מול פועל בניין ערבי ועוד). בלב התערוכה מופיע ציטוט של פסוק מן המקרא, כתוב באותיות ערביות: "בְּאַחַת יָדוֹ עֹשֶׂה בַמְּלָאכָה וְאַחַת מַחֲזֶקֶת הַשָּׁלַח" (נחמיה ד יא), כך שרק יודעי השפה הערבית יכולים לקרוא אותו, אבל רק דוברי העברית יכולים להבינו. משמעותו היא כי לצד העיסוק במלאכה ובבנייה, האדם עסוק גם בהגנה על עצמו מפני אויביו. מיעארי מתייחס לדמויות החלוצים שהתיישבו בעמק יזרעאל, שביד אחת עבדו את האדמה ובונים ובאחרת אחזו בנשק לצורכי הגנה. בעבודתו מיעארי מחבר בין החלוץ העברי לפועל הערבי וכורך יחד את זהותם וגורלם.